

เถาวัลย์แดง

ชื่อวิทยาศาสตร์ *Smilax lanceifolia* Roxb.

ชื่อพื้นเมือง เขียงใหญ่, เขียง (นครราชสีมา); เต่า, หนามเต่า (เชียงใหม่);
เถาวัลย์แดง (ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ)

ชื่อวงศ์ SMILACACEAE

ลักษณะทางพฤกษศาสตร์

ต้น เถาวัลย์แดงเป็นไม้เถาเลื้อย พันไม้อื่นหรือเลื้อยตามพื้นดิน เถาสีเขียวอม
ม่วง ตามเถาจะมีหนามแหลม

ใบ ใบเดี่ยว เรียงสลับ รูปไข่หรือรูปรี ปลายใบแหลม โคนใบมนหรือเว้า เนื้อ
ใบหนา ผิวใบเกลี้ยง มีสีเขียว

ดอก ดอกออกเป็นช่อกระจุก มีช่อย่อยแบบช่อซี่ร่ม ดอกสีเหลืองอ่อน ออก
ดอกเดือนพฤษภาคม – กรกฎาคม และออกผลเดือนสิงหาคม – กันยายน
แหล่งที่พบ ป่าดิบแล้ง

สภาพแวดล้อมที่เหมาะสม ชอบแสงแดดรำไร ขึ้นได้ดีในดินร่วน มีความชื้นสูง
ปานกลาง

ฤดูกาลใช้ประโยชน์ ฤดูฝน

ส่วนที่ใช้เป็นอาหาร หน่ออ่อน นำไปทำให้สุก รับประทานเป็นผัก หรือทำแกง
เปรอะใส่ใบย่านาง หัวใต้ดิน รับประทานสด

รส หน่อรสขมอมหวาน หัวใต้ดินรสหวานจัด

การขยายพันธุ์ แยกหน่อ เพาะเมล็ด